

Arrest

nr. 28 486 van 10 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 maart 2009 tot intrekking van het recht op vestiging, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. DECLEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Mevrouw N.A.K. die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, is op 12 oktober 1996 gehuwd met een Belgische onderdaan. Op 28 maart 2001 wordt zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Verzoekster die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en de dochter te zijn van mevrouw N.A.K. komt België binnen in januari 2003, in het bezit van een paspoort met visum. Op 18 juli 2003 wordt zij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 31 januari 2005 verkrijgt mevrouw N.A.K. de Belgische nationaliteit.

In het kader van verzoeksters nationaliteitsverklaring van 11 februari 2005 geeft de procureur des konings een negatief advies.

Op 11 oktober 2005 wordt een DNA-onderzoek gedaan van verzoekster, mevrouw N.A.K. en twee zussen van verzoekster. Hieruit blijkt mevrouw N.A.K. de moeder kan zijn van verzoekster maar dat dit niet met volledige zekerheid vaststaat, en dat zij zeker de moeder niet is van I., één van de twee zussen van verzoekster.

Verzoekster stelt beroep in tegen het negatief advies van de procureur des konings. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 13 december 2005 wordt dit negatief advies ongegrond verklaard. De procureur des konings stelt beroep in tegen dit vonnis. Deze zaak is nog hangend bij het hof van beroep te Gent.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 14 november 2006 wordt mevrouw N.A.K. veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel voor drie jaar. Bij arrest van het hof van beroep te Gent van 18 september 2008 wordt mevrouw N.A.K. veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel voor drie jaar en wordt verzoekster veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden wegens mededaderschap aan valsheid in geschrifte, wegens gebruik van valse stukken en wegens gebruik van een nagemaakt of vervalst paspoort.

Op 8 oktober 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoekster. Dit is de bestreden beslissing

“Op 08.11.2002 werd mevrouw A., S O. toegelaten om haar moeder, K.N.A., en diens Belgische echtgenoot te vervoegen voor een periode van langer dan drie maanden. Er werd haar een visum type D afgeleverd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Op basis van dit visum werd zij eerst in het bezit gesteld van een AI (op 29.01.2003) en vervolgens van een identiteitskaart voor vreemdelingen (op 19.07.2003) De betrokkene had samen met haar zussen A., I. O. en A., P. O. deze aanvraag op basis van artikel 40 ingediend.

Uit het administratief dossier van Dienst vreemdelingenzaken blijkt dat:

Dit bovengenoemd visum type D werd bekomen op basis van documenten waaruit de familieband blijkt tussen K., N. A. en A., S. O.. Met name : A. S. O. was de minderjarige dochter van K. De volgende documenten werden bij de visumaanvraag voorgelegd:

-verification of documents van datum 21.03.2002 uitgaande van Amareifo en Co; dit document werd opgesteld voor P., S. en I.

-Declaration confirming date and place of birth of A., P. O.; A., S. O. en A. I. O. afgelegd door Agnes O. voor de Notary public of Ghana. Hierin stelt Agnes O. (een tante) dat de drie meisjes de kinderen zijn van K. N. en O. A. en op welke dag ze werden geboren.

-het 'certified copy of entry in register of births nr 744941' dd 15.01.2002 voor S.

-Statutory Declaration by O. A. dd 05.01.2002 voor de Notary Public of Ghana. Hierin stelt O. A. de vader te zijn van P., S. en I.. En dat de drie kinderen werden geboren uit zijn huwelijk met K., N..

-Geldig nationaal paspoort van Ghana met nummer H 0726492 op naam van A., S. O.

Het Hof van Beroep te Gent heeft in haar arrest van 18.09.2008 (ref C/1119/08) de betrokken vreemdeling schuldig bevonden aan mededaderschap aan valsheid in geschrifte, gebruik van valse stukken en gebruik van een valse of vervalste reispas en haar veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maand met uitstel.

Het Hof stelt dat het bewezen is dat K., de moeder van S., valse verklaringen afgelegd heeft tegenover de Ghanese autoriteiten betreffende de geboortedatum van S., Hierdoor zijn alle Ghanese documenten (de geboorteakte en geldige reispas) vals bevonden.

Het Hof stelt eveneens dat het bewezen is door DNA onderzoek dat A., I. niet de biologische dochter is van K., Logischerwijs werden alle stukken die werden opgesteld voor de drie vermeende zussen samen eveneens vals bevonden.

De stavingsstukken die bij de aanvraag tot toelating tot een verblijf van langer dan drie maanden in het Rijk op basis van artikel 40 werden voorgelegd, werden door het Hof van beroep te Gent vals bevonden. Dus staat vast dat het visum type D en de daaruit voortkomende Belgische verblijfstitels verkregen werden op basis van fraude.

Overwegende dat de gemeente Brugge geweigerd heeft de identiteitskaart voor vreemdelingen verder te verlengen

Overwegende dat de betrokken vreemdeling als een gevolg hiervan een aanvraag tot machtiging tot verblijf van langer dan drie maanden heeft ingediend waarin door de Dienst Vreemdelingenzaken nog geen beslissing werd genomen.

Overwegende dat het recht op vestiging in het Rijk manifest het gevolg is van fraude heeft de Dienst Vreemdelingenzaken beslist het recht op vestiging in te trekken.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verwerende partij om de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op omdat verzoekster manifest bedrog heeft gepleegd, zodat zij niet getuigt van het rechtens vereiste belang wegens het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”.

De Raad stelt vast dat het gebruik van valse stukken bij de vestigingsaanvraag het hoofdmotief vormt van de bestreden beslissing. Verzoekster moet de kans hebben om de motieven van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoekster getuigt van het rechtens vereiste belang bij de eventuele schorsing en de vernietiging van de bestreden beslissing.

3.2. Verwerende partij voert in een tweede, subsidiaire, exceptie aan dat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat.

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota zelf middelen in de uiteenzetting van verzoekster onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Dat verzoekster, onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, volgende middelen tot schorsing en nietigverklaring voorstelt:

III. 1. Als reden van de beslissing wordt opgegeven dat het Hof van Beroep te Gent in haar arrest dd. 18.9.2008 verzoekster schuldig heeft bevonden aan mededaderschap aan valsheid in geschrifte,

gebruik van valse stukken en gebruik van een valse of vervalste reispas en haar hiervoor veroordeelde tot een gevangenisstraf van 2 maand met uitstel.

Verzoekster tekende cassatie aan tegen het arrest van het Hof van Beroep bij verzoekschrift neergelegd op 16,10,2008 om de volgende redenen:

1. Vermoeden van onschuld

Het vermoeden van onschuld houdt in dat wie wordt vervolgd, maar nog niet definitief is veroordeeld, geacht wordt onschuldig te zijn zolang het bewijs van zijn onschuld niet onomstotelijk is geleverd (Raf Verstraeten, Handboek strafvordering, Maklu, 2005, blz. 732). Het is een algemeen rechtsbeginsel (Cass., 17 september 2003, R.D.P., 2004, 158) dat wordt verwoord in art. 6.2 E.V.R.M.. (Cass. 17 februari 1999, A.C., 1999, nr. 92).

Het Hof van Beroep te Gent liet een bepaalde vooringenomenheid lastens eerste verzoekster blijken. Het vermoeden van onschuld werd niet gerespecteerd.

Op het 22^e blad wordt vermeld in de voorlaatste alinea:

De eerste rechter heeft totaal ten onrechte rekening gehouden met latere verklaringen afgelegd door de eerste beklaagde. Hierboven heeft het Hof reeds duidelijk gewezen op het feit dat de geloofwaardigheid van eerste beklaagde zodanig is aangetast door haar bewezen grove leugens, dat niet het minste geloof aan haar latere verklaringen kan gehecht worden, "

Nochtans bleek uit het onderzoek in opdracht van het Openbaar Ministerie dat tal van verklaringen strookten met de waarheid zoals de verklaring van Dr. Dochy dd. 21.3.2005 in verband met verzoeksters:

In verband met A. S. werd vastgesteld:

" RECHTER HAND EN POLS

Opnamen genomen ter evaluatie van de botleeftijd.

De botleeftijd bedraagt 19 jaar. Volledig verdwijnen van de groeilijnen zowel thv de distale radius ofulna.

BEKKEN

Opnamen genomen ter evaluatie van de Index van Risser.

Volledig verdwijnen van de groeilijnen ter hoogte van de hekkenvleugels. Praktisch volledig verdwijnen van de groeilijnen ter hoogte van linker en rechter schaambeentjes. Botleeftijd van 19 jaar.

Besluit:

Botleeftijd 19 jaar. Deze bevindingen zijn compatibel met kalenderleeftijd.

Ik zweer dat ik mijn taak naar eer en geweten nauwgezet en eerlijk heb vervuld. "

Daarenboven blijkt uit het verslag van de deskundige die DNA onderzoek uitvoerde op 31.3.2005 dat N. Kde moeder is van verzoekster.

Er werd geen rekening gehouden met deze objectieve vaststellingen door deskundigen in opdracht van het openbaar ministerie.

Verzoekster is van oordeel dat er minstens twijfel is» dat in hun voordeel diende te worden uitgelegd.

2, Het recht op een eerlijk proces vereist dat de rechter zijn vonnis motiveert. Deze motivering is noodzakelijk voor de verdediging omdat zij aldus te weten komt op welke feitelijke en juridische gronden de rechter heeft gesteund bij het nemen van zijn beslissing.

Het is een waarborg tegen willekeur. Aan de hand daarvan kan de wettelijkheid van een beslissing worden nagegaan en kan worden onderzocht of een rechtsmiddel op nuttige wijze is aan te wenden (Raf Verstraeten, Handboek strafvordering, Maklu, 2005, blz. 734).

2.1. In casu is er een bijzondere motiveringsplicht omdat verzoekster conclusies had neergelegd. De grief bestaat uit het niet volledig beantwoorden op de conclusies voor verzoekers. De rechter die veroordeelt op strafgebied en op burgerlijk gebied, moet antwoorden op de conclusies betreffende de strafvordering en de burgerlijke vordering.

Volgende overwegingen in de conclusies werden niet beantwoord:

2.1.1 De rechtbank van eerste aanleg te Brugge, zevende kamer, gevat voor de nationaliteitsaanvraag door P. en S., heeft reeds geoordeeld op 13.12.2005 dat het verslag van de deskundige leert dat het technisch onderzoek aan het licht heeft gebracht (volgens de waarschijnlijkheid die de wetenschap op dit moment toelaat te hanteren) dat de aanvragers wel degelijk de dochters zijn van de Belgische onderdane K. N. en zussen zijn " (zie stukken 1 en 2 in bijlage).

Deze vonnissen hebben gezag van gewijsde.

Er werd op 23.12.2005 hoger beroep aangetekend tegen deze vonnissen door de Procureur des Konings. Op 22.2.2006 hebben derde en vierde conculanten besluiten neergelegd.

Indien de afstamming nog wordt betwist, dient uitstel te worden gevraagd door het parket bij het Hof van Beroep te Gent daar de eerste rechter terecht heeft opgemerkt dat de strafrechtbank en andere gerechten pas uitspraak kunnen doen nadat de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg omtrent de staat in kracht van gewijsde is getreden (art. 331 §2 B. W.) (zie conclusies dd. 19.6.2008 punten 1.4 en 1.6 blz. 6 en 7)

2.1.2. Met betrekking tot S. A. was de rechtbank van oordeel dat er ten onrechte kinderbijslag werd uitgekeerd omdat ze niet meer in de voorwaarden was van jan 2003 tot en met augustus 2003 (F29-F36).

Zij kreeg kinderbijslag omdat ze als student werd ingeschreven op 2.1.2003. De reden waarom de terugvordering dient te gebeuren, is te wijten aan het feit dat ze ook een OCMW-uitkering kreeg gedurende die periode, nl. vanaf het moment dat ze 18 jaar geworden was (op 21.12.1985 geboren).

De kinderbijslag werd reeds teruggevorderd voor de maanden september en oktober 2003 omdat de lessen die S. volgde, niet voldeden. De terugvordering gebeurde via inhouding op de kinderbijslag voor I.

De kinderbijslag voor de maanden januari tot en met augustus 2003 werd niet teruggevorderd, omdat de lessen wel voldeden.

Slechts door het onderzoek naar aanleiding van het verkrijgen van de nationaliteit, werd het RKW gecontacteerd door de verbalisanten en werd door het RKW klacht neergelegd.

S. kreeg een leefloon als samenwonende ten belope van € 396,88 (bedrag december 2003). Indien lessen gevolgd worden, kan nog kinderbijslag uitbetaald worden. In 2006 mag de sociale uitkering of bruto loon € 452,76 bedragen (zie stuk 3).

De kinderbijslag werd dus niet ten onrechte ontvangen.

Gelet op het voorgaande vraagt concluante ook de vrijspraak voor dit gedeelte.

In ondergeschikte orde merkt eerste concluante op dat zij niet wist dat beiden niet samen mochten betaald worden, zodat het moreel element van het misdrijf niet aanwezig was.(zie conclusies dd. 19.6.2008 punt 2 blz.9).

De juridische gronden zijn nochtans van belang omdat er in het arrest van het Hof van Beroep te Gent een bedrag van € 4.986,74 werd toegekend aan de burgerlijke partij, daar waar in eerste aanleg € 1.193,76 werd toegekend. Ook de aanvangsdatum van de compensatoire intresten is zonder enige motivatie gewijzigd.

De wijziging in het bedrag ligt wellicht aan het feit dat de kinderbijslag die voor I. A. werd betaald door het RKW, eveneens moet worden terugbetaald.

Wat I. betreft, de enige waarvan werd gesteld bij het DNA-onderzoek dat eerste verzoekster niet de moeder is, is het zo dat de vordering uit betwisting van moederschap dat blijkt uit de geboorteakte, niet ontvankelijk is, indien het kind bezit van staat heeft dat overeenstemt met de akte van geboorte (art.312§3 B.W.).

Terecht was de rechtbank, zetelend in eerste aanleg, van oordeel dat de Ghanese geboorteakte een recht op kinderbijslag doet ontstaan voor I. A.. Bovendien was er recht op kinderbijslag om de reden dat zij woont in het gezin van eerste verzoekster en op regelmatige wijze school heeft gelopen in het Instituut der Heilige Familie (Maricolen) te Brugge.

Het Hof van Beroep had het arrest moeten motiveren in verband met de aangehaalde punten. Deze motivering is noodzakelijk voor de verdediging omdat zij aldus te weten komt op welke feitelijke en juridische gronden het Hof zich heeft gesteund bij het nemen van hun beslissing. Het is een waarborg tegen willekeur

De aangehaalde motieven voor het Hof van Cassatie worden hier dan ook hernomen om aan te tonen dat verzoekster recht heeft op verblijf te België.

III.2. Het Hof van Beroep oordeelde enkel dat S. schuldig was aan de feiten B10 t/m 14 en D 19t/mD28enE3.

B10-14 betreft het opgeven van een "valse" geboortedatum op officiële papieren.

1) 19 t/m D 28 betreft eveneens het gebruik maken van stukken met de "valse" geboortedatum

L'3 het gebruiken van een valse reispas, met verkeerde geboortedatum

Zoals verzoekster hoger aanhaalde werden in Ghana geen documenten bijgehouden met betrekking tot de leeftijd. Zij heeft de leeftijd aangenomen die haar werd meegedeeld bij haar poging om naar haar moeder te gaan.

Deze leeftijd klopt overigens met de botleeftijd. In het strafbundel steekt een botscan onderzoek.

Dit onderzoek levert de volgende resultaten op:

Wat betreft S.: "de botleeftijd 19 jaar. Deze bevindingen zijn compatibel met kalenderleeftijd." Stella was op datum van het onderzoek net 20 geworden.

Uit deze deskundige onderzoeken, in opdracht van de procureur des konings, blijkt ontegensprekelijk dat de botleeftijd van verzoekster overeenstemt met de opgegeven leeftijd.

Uit het DNA onderzoek bleek dat P. en S. verwant zijn met K. N. in de maternale lijn en dat K. N. de moeder kan zijn van hen.

Daarenboven was de eerste rechter terecht van oordeel dat de Ghanese documenten het bewijs omvatten omtrent de geboortedata van verzoekster. Bovendien wordt dit bevestigd door het schrijven van een advocaten- en notariskantoor te Ghana gericht aan de heer A. D., ereconsul van België in ACCRA, Ghana. Het kantoor bevestigt dat het Kaneshie District Office van de geboorteregistratie de details van de geboorteaattesten onvervalst in de boeken heeft gebracht. De geboorteaktes die werden voorgelegd, werden door het Openbaar Ministerie bijgevolg ten onrechte als valse geboorteaattesten aanzien.

Overigens wordt niet gesteld dat indien S. werkelijk ouder zou zijn, zij niet in België zou zijn toegelaten geweest.

III.3. Tevens dient er rekening mee te worden gehouden dat in Ghana de meerderjarigheid vastgelegd is op 21 jaar. Zelfs als rekening zou worden gehouden met de door het openbaar ministerie weerhouden geboortedata, zouden nog 2 van de drie kinderen minderjarig zijn geweest, onder meer verzoekster. De rechtbank heeft in eerste aanleg bijgevolg terecht geoordeeld dat eerste verzoekster er geen belang bij had om haar kinderen jonger te maken dan in der werkelijkheid. Het recht van het land van herkomst bepaalt namelijk de minderjarigheid.

III.4. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge, zevende kamer, gevat voor de nationaliteitsaanvraag door P. en S heeft reeds geoordeeld op 13.12.2005 dat " het verslag van de deskundige leert dat het technisch onderzoek aan het licht heeft gebracht (volgens de waarschijnlijkheid die de wetenschap op dit moment toelaat te hanteren) dat de aanvragers wel degelijk de dochters zijn van de Belgische onderdane K. N. en zussen zijn" (zie stukken 1 en 2 in bijlage).

Deze vonnissen hebben gezag van gewijsde.

Er werd op 23.12.2005 hoger beroep aangetekend tegen deze vonnissen door de Procureur des Konings, De zaak is nog steeds hangend bij de eerste kamer van het Hof van Beroep te Gent.

De eerste rechter heeft terecht opgemerkt dat wanneer de afstamming wordt betwist, de strafrechtbank en andere gerechten pas uitspraak kunnen doen nadat de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg omtrent de staat In kracht van gewijsde is getreden (art. 331 §2 B.W.).

III.5. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.7.1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen zijn niet nageleefd. Er is geen onvoldoende motivatie opgegeven en er blijkt niet uit de beslissing met wat al dan niet rekening werd gehouden.

Er wordt verwezen naar de beslissing van het Hof van Beroep te Gent dd. 18.9.2008.

Tegen deze beslissing werd een cassatieberoep aangetekend Er kwam nog geen uitspraak tussen. Hier werd geen melding van gemaakt.

Bovendien is voor het Hof van Beroep te Gent ook nog een burgerlijke zaak hangend met betrekking tot de nationaliteitswijziging van S.

Verzoekster kan niet nagaan of rekening werd gehouden met de eigenheid van haar toestand omdat uit geen enkel motief blijkt dat rekening werd gehouden met de situatie.

III.6. Art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens is geschonden, in de beslissing dd.27.8.2008:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven "

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoekster woont reeds sedert 2002 bij haar moeder en zussen. Zij heeft geen andere familie waar zij bij kan wonen."

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in zoverre verzoekster kritiek uit op het arrest van het hof van beroep en citeert uit haar verzoek tot cassatie, deze beschouwingen geen ontvankelijk onderdeel van het enig middel uitmaken. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn niet ontvankelijk. Evenmin wordt er een rechtsregel aangehaald die zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Betreffende de aangevoerde schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stelt verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster op de hoogte is van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar het cassatieberoep dat zij heeft aangetekend tegen het arrest van het hof van beroep te Gent nu de gemachtigde hiervan geen kennis had en er dan ook geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing en hieromtrent evenmin diende te motiveren. Zelfs al had de gemachtigde kennis gehad van het cassatieberoep, dan nog moet worden vastgesteld dat het indienen van een cassatieberoep niet opschortend is en verzoekster hieraan geen gevolgen kan onttelen. Verzoekster toont niet aan wat haar belang is bij haar beschouwingen in dit verband. Er werd terecht verwezen naar het arrest van het hof van beroep te Gent.

Betreffende het gegeven dat er nog geen uitspraak is geveld door het hof van beroep in de beroepsprocedure betreffende de nationaliteitsverklaring van verzoekster, brengt dit niet mee dat de gemachtigde geen beslissing zou kunnen nemen, gelet op het arrest van het hof van beroep oordelend in correctionele zaken. De bestreden beslissing is uitvoerig gemotiveerd betreffende verzoeksters concrete situatie.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door verzoekster van haar recht op een privé- en gezinsleven in de zin van dit artikel. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van verzoekster om reden dat zij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen, verstoot het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Verzoekster toont niet aan dat zij in het land van herkomst geen familie meer zou hebben. Het Europees Hof voor de rechten van de mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. De in casu bestreden beslissing tot intrekking van het recht op vestiging, heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. Daarenboven laat verwerende partij gelden dat artikel 8, 2 van het EVRM uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan wanneer deze nodig is onder meer ter preventie van strafrechtelijke inbreuken. Valsheid in geschrifte en het gebruik van valse stukken, evenals het illegaal verblijf in het Rijk maken onmiskenbaar een strafrechtelijke inbreuk uit. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

4.3. Een eerste onderdeel van het middel is gericht is tegen het arrest van het hof van beroep te Gent. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in deze zaak op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Als annulatierechter kan de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad

van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94*). De Raad is bijgevolg niet bevoegd om hierover uitspraak te doen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In een tweede onderdeel zet verzoekster uiteen dat botscanonderzoek heeft uitgewezen dat zij 19 jaar was en dat dit overeenstemde met de kalenderleeftijd. In een derde onderdeel voert verzoekster aan dat de meerderjarigheid in Ghana is vastgelegd op 21 jaar. Verzoekster laat echter na uiteen te zetten in welke mate deze vaststellingen zouden kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In een vierde onderdeel verwijst verzoekster naar de burgerlijke procedure om aan te tonen dat verzoekster de dochter is van mevrouw N.A.K. De verwijzing naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg –waartegen trouwens beroep werd ingesteld- is niet ter zake dienend, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat deze niet is gesteund op eventuele twijfel omtrent de afstammingsband van verzoekster, maar enkel op het gebruik van valse documenten.

In een vijfde onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, omdat geen melding werd gemaakt van het cassatieberoep dat werd ingesteld tegen het arrest van het hof van beroep te Gent en omdat geen rekening werd gehouden met de nog hangende burgerlijke zaak met betrekking tot de nationaliteitsverklaring van verzoekster.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het hof van beroep te Gent heeft geoordeeld dat de documenten op basis waarvan verzoekster haar visum gezinshereniging had verkregen, vervalst zijn evenals de documenten die verzoekster heeft voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag tot vestiging, zodat vaststaat dat het visum en de daaruit voortkomende Belgische verblijfstitels verkregen werden op basis van fraude. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert aan dat melding moest worden gemaakt van de voorziening in cassatie tegen het arrest van het hof van beroep waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Een voorziening in cassatie heeft evenwel geen schorsende werking, zodat de gemachtigde van de minister zich kon steunen op de vaststellingen gedaan in dit arrest en de niet vermelding van de voorziening in cassatie geen motiveringsgebrek uitmaakt. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de redenen kent waarom de bestreden beslissing werd genomen. Deze motieven zijn afdoende. Ook de omstandigheid dat niet wordt verwezen naar de nog hangende burgerlijke procedure inzake de nationaliteitsverklaring van verzoekster houdt geen schending in van de formele motiveringsplicht, nu de bestreden beslissing enkel een uitspraak doet over het vestigingsrecht als vreemdeling van verzoekster en al de elementen betreffende de reden van intrekking van dit vestigingsrecht in de bestreden beslissing worden vermeld. Mocht in voorkomend geval de

nationaliteitsverklaring van verzoekster aanvaard worden, dan zou zij in de toekomst als Belgische onderdaan in België kunnen verblijven. Dit heeft geen uitstaans met het vestigingsrecht van verzoekster als vreemdeling, familielid van een Belg, dat momenteel in het geding is. De bestreden beslissing is op afdoende wijze gemotiveerd. Verzoekster zet niet uiteen wat zij bedoelt met “de eigenheid van haar toestand” en met “de situatie” en in welk opzicht hiermee geen rekening zou zijn gehouden.

Het vijfde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een zesde onderdeel van het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster werd door het hof van beroep te Gent op 18 september 2008 veroordeeld wegens mededaderschap aan valsheid in geschrifte, gebruik van valse stukken en gebruik van een valse of vervalste reispas.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een Belgische moeder heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing stelt vast dat er fraude werd gepleegd bij het verkrijgen van het visum en de daaruit voortvloeiende Belgische verblijfstitel en trekt daarom deze verblijfstitel in. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven en heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar moeder wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat haar recht op vestiging ingetrokken wordt. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid,

dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET